

žené strany živnostenské záložně, poněvadž nebylo ani tvrzeno, že pohledávka postoupená ohrožené straně obsahovala i zákaz postupu pohledávky odpůrce ohrožené strany. Nesplnil-li poddlužník ještě právní jednání s dlužníkem uzavřené, bylo by mu lze podle § 379 čís. 3 ex. ř. zakázati, aby na základě onoho právního jednání neplnil. Avšak obstávka se skládá ze dvou součástí, jednak ze zákazu dlužníku, aby s pohledávkou nenakládal, jednak ze zákazu poddlužníku, by dlužníkovi neplatil. Nelze-li splniti jednu ze součástí obstávky, nelze obstávku vykonati a nelze ji proto ani povolit.

Čís. 12495.

Vznesena-li na okresním soudě žaloba o pohledávku nad 5.000 Kč, jest žalobce oprávněn v obraně proti námitce věcné nepřislušnosti vzdáti se při prvním ústním jednání dříve, než bylo rozhodnuto o námitce věcné nepřislušnosti, žalobního nároku, pokud převyšuje 5.000 Kč, a obmeziti žalobní nárok na 5.000 Kč.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1933, R II 92/33.)

Žalobce zažaloval u okresního soudu 7.302 Kč, avšak obmezil hned při prvním ústním jednání žalobní nárok na 5.000 Kč, vzdávaje se části nad 5.000 Kč. K námitce věcné nepřislušnosti soud prvního stupně žalobu odmítl. **Důvody:** Pro posouzení příslušnosti jest rozhodná doba, kdy žaloba byla podána (§ 54 j. n.). V době podání žaloby zažaloval žalobce pohledávku 7.302 Kč a jest tedy tato doba rozhodná pro posouzení příslušnosti soudu. I když žalobce při prvním ústním jednání omezil žalobní prosbu na 5.000 Kč, nemůže býti příslušnost soudu zhojena podle § 29 j. n. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti. **Důvody:** Jest pravda, že žalobce původně zažaloval 7.302 Kč, avšak hned při prvním ústním líčení obmezil nárok na 5.000 Kč, vzdav se části nad 5.000 Kč, takže celá jeho pohledávka činí jen 5.000 Kč a okresní soud jest příslušný k projednání tohoto sporu. Jest pravda, že podle §§ 29 a 54 j. n. pro posouzení příslušnosti zásadně jest rozhodná doba, kdy žaloba byla podána, obmezil-li však žalobce hned při počátku ústního jednání pohledávku na část, o které má věcně rozhodnouti okresní soud, takže jde věcně jen o pohledávku, 5.000 Kč nepřevyšující, jde o spor, podléhající příslušnosti okresního soudu, takže rozhodnutí prvního soudu po stránce právní jest mylné. Odpíralo by procesní hospodárnosti, by soud byl uznán nepřislušným pro jednání o pohledávce, která 5.000 Kč vůbec nepřevyšuje, a žalobce byl nucen podati žalobu zase u tohoto soudu, který by věc pro nepřislušnost odmítnouti již nemohl. Taková nedůslednost nebyla úmyslem zákonodárce, když stanovil, že pro posouzení příslušnosti rozhoduje doba podání žaloby, recurs jest tudíž opodstatněn a bylo mu vyhověno a námitka věcné nepřislušnosti zamítnuta.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovateli jest sice přisvědčiti, že podle zásad, vyslovených v §§ 29 a 54 j. n. je pro posouzení příslušnosti soudu směrodatna doba podání žaloby, takže v souzeném případě nebyl dovolaný okresní soud podle § 49 čís. 1 j. n. příslušný k projednávání tohoto sporu. Než tím nebyla žalobci odňata možnost, by v obraně proti námitce věcné nepřislusnosti se v z d a l žalobního nároku na částku 5.000 Kč převyšující podle § 237 c. ř. s., jak v souzeném případě učinil žalobce při prvním ústním jednání, ještě než bylo o námitce rozhodnuto. Právem uznal proto rekursní soud, že se tím stal dovolaný okresní soud k projednávání a rozsouzení tohoto sporu věcně příslušným (rozhodnutí čís. 9767 sb. n. s.).

Čís. 12496.

Spor osoby oprávněné k výživě s tím, o němž platí podle ustanovení § 2 výživ. zák. čís. 4/1931 sb. z. a n. nevyvratitelná domněnka, že jest zaměstnavatelem osoby k výživě povinné, není sporem prázdninovým.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1933, R I 1155/32.)

Nezletilé žalobkyni byla povolena k vydobytí výživného exekuce proti osobě zavázané k plnění výživného zabavením nároku na mzdu, jenž příslušel dlužníku proti žalovanému, blízkému dlužníkovu příbuznému. Ježto žalovaný poddlužník neodváděl žalobkyni zabavenou mzdu, žalovala ho žalobkyně o zaplacení mzdy. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e uznal podle žaloby. Proti rozsudku, doručenému žalovanému dne 20. srpna 1932, podal žalovaný dne 14. září 1932 odvolání, jež o d v o l a c í s o u d odmítl jako opožděné. D ů v o d y: Jde o to, zda tento spor spadá pod ustanovení § 7 zák. čís. 4/1931, podle něhož nemají soudní prázdniny vliv na řízení, v němž jest se domáháno stanovení nároku uvedeného v § 5 nebo plnění z něho plynoucího. Tuto otázku jest zodpověděti kladně. Ačkoliv jde o žalobu poddlužnickou, domáhá se žalobkyně plnění ve smyslu § 2 výživ. zák., tedy nároku na výživu, výchovu nebo zaopatření. Soud první stolice odůvodňuje své rozhodnutí paragrafem 2 výživ. zák. Z toho důvodu jest posuzovati tuto rozepři jako prázdninovou. Pro to mluví i ustanovení § 224 čís. 4 c. ř. s. v doslovu zák. čís. 23/1928, ježto předmětem žaloby jest výživné, k němuž jest žalovaný povinen podle § 2, pokud se týče § 3 výživ. zák.

N e j v ý š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by o odvolání dále po zákonu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Nelze přisvědčiti mínění odvolacího soudu, že spor osoby oprávněné k výživě proti osobě, o níž platí podle ustanovení § 2 zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. z roku 1931, nevyvratitelná domněnka, že jest zaměstnavatelem osoby k výživě povinné, jakým jest